

Illiberális kiáltvány

2016 január 31. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A liberálisok és baloldaliak szövetsége nem magától értet?d?. Amerikában a liberális egyenesen egyet jelent a baloldalival, noha a két eszme és mozgalom forrása nagyon távol van egymástól.

Ebben az írásban egymásra találásuk és szövetségük okait igyekszem feltárni.

A baloldal az „elnyomottak”, ezen belül a „proletariátus” felszabadítását t?zte ki célul. A munkamegosztásban elfoglalt hely alapján szervez?d? érdekvéd? mozgalom kiszélesedett. Az állam által fenntartott és képviselt status quón a maga javára módosítani kívánó (magasabb munkabér, rövidebb munkaid?, társadalombiztosítás, egyesülési szabadság, jobb életkörülmények) mozgalomnak kialakult a forradalmi szárnya. Az er?szakkultusz hívévé szeg?dött értelmiségiek a t?ke mellett magát az államot tartották legnagyobb ellenségüknek és azt kívánták megszállni, hogy teljesen új társadalmi rendet hozzanak létre és újraosszák a társadalmi és a magánvagyont.

Amikor ezek az értelmiségi álmok valóra váltak, rettenetes szenvedést, nyomort, diktatúrát és fegyverkezést hoztak szabadság, jólét, szélesebb jogok és béke helyett, mintegy 100 millió ember halálát okozva. A „proletariátus” közben csendben emancipálódott azokban az országokban, amelyekben a társadalommérnököknek nem sikerült megkaparintani a hatalmat, és nem kért a saját felszabadításából. A csalódott értelmiségiek hamar megtalálták az új felszabadítandókat a gyarmati sorban „sínyl?d?” népek személyében.

Érdekes módon ez az értelmiségi kísérlet hasonló kudarcot vallott: szabadság és jólét helyett kevés kivétellel korrupció, elnyomás és permanens háború lett a felszabadítottak osztályrésze. Ugyanúgy egy vékony réteg terrorizálja és zsákmányolja ki a nagy többséget, mint a megvalósult szocializmus országaiban.

Ez persze nem ahhoz vezetett, hogy a társadalommérnökösköd? értelmiségiek feladták volna nagyszabású elképzeléseiket vagy önvizsgálatot tartottak volna. Ehelyett újabb felszabadítandó, elnyomott tömegek után néztek, és meg is találták ?ket a tetsz?leges „kisebbségek”, köztük a n?k, a „szegények”, a „fogyatékkal él?k” és a másként nemi életet él?k körében. Most az ? nevükben állnak szemben a többséggel és az állam által fenntartott és képviselt társadalmi renddel – olyan gyökeresen eltér? társadalmak esetében, mint a magyar, a francia vagy az amerikai egyaránt.

A liberálisoknak – szemben a baloldaliakkal – nem a sikertelenség, hanem a siker a végzetük. Eredeti követeléseik megvalósultak, a fejlett társadalmakban közhelynek számítanak, teljes a konszenzus. A törvény el?tti egyenl?ség, az általános és titkos választások, a szólásszabadság, a sajtószabadság, az egyesülési jog, a mozgásszabadság, a lelkiismereti szabadság, a tisztességes eljáráshoz való jog – a nyugati és sok fejlett ázsiai társadalom alapkövei. Az ingatag értelmiségi identitásnak azonban a jogokért való harc legalább akkora támasza lehet, mint az elnyomás elleni harc, így a feladat nélkül maradt liberálisoknak új, kiharcolandó jogok után kellett nézniük.

Az egyik lehet?ség az emberek egyenl?ségének korlátlanul b?víthet? tartalma: az eredeti, a törvény el?tti egyenl?ségb?l mára az „esélyegyenl?ség” kultusza és a vagyoni egyenl?tlenség felszámolásának követelése lett (ad absurdum egyenesen az általános és egyenl? eltartottsághoz való jogig: ld. a munka nélküli alapjövedelmet). Az egyenl? méltóság elvét?l pedig odáig jutottunk, hogy egyik ember a másiknak nem okozhat kellemetlen érzéseket. A Harvard híres jogi karán a diákok azt állítják, hogy a sajátjukétól eltér? nézetek, illetve bizonyos szavak elhangzása traumatizálja ?ket. A faji megkülönböztetés tilalmából a pozitív diszkrimináció és az „integráció” kötelessége lett.

Mára már az emberi jogok harmadik nemzedékénél tartunk, és semmi kétség, hogy nem ez az utolsó. Az eredeti szabadságjogok jó része az államot korlátozta az autonóm személyekkel szemben, a mostaniak az államot kötelezik a passzív magánszemélyek javára (pl. az egészséges környezethez való jog, a „lakhatás joga”). Azzal a problémával nem nagyon tud ez a felfogás megbirkózni, hogy az állam mögött végs? soron az adófizet? polgárok vannak, tehát az adófizet?ket kötelezik egyre több szolgáltatásra egyre több felel?sség és kötelesség nélküli ember számára.

Véleményem szerint itt találkozott a kudarcot vallott baloldal a munka nélkül maradt liberálisokkal: mindkét értelmiségi csoport identitása megingott, klasszikus szerepfelfogásuk veszélybe került; azonban nem akarták feladni világmegváltó szerepüket, amely azzal a kellemes tudattal tölthette el ?ket, hogy egyrészt a magasabb rend? igazságosság letéteményesei, másrészt az értetlen többséggel szemben élcsapatot képeznek, amely látja a boldogabb jöv?t és az oda vezet? utat. A kiút az újabb és újabb elnyomotti és jogfosztott csoportok felmutatása és a kiállás értük.

A közös gondolkodás- és beszédmód is kialakulhatott. Ennek a lényege nagyon egyszer?: bármilyen emberi konfliktus megoldásához azt kell megállapítani, hogy ki a tettes és ki az áldozat. Az áldozatnak kizárólag jogai vannak, a tettesnek kizárólag kötelességei. Ezután a konfliktus egyszer?en feloldható: a tettes teljesítse az áldozattal szembeni kötelességeit és ismerje el a jogait. A következmények: aki er?s, az tettes, aki gyenge, az áldozat. Minden többség tettes tehát, minden kisebbség áldozat. Az áldozatnak felel?sség híján semmilyen szerepe nem lehet egy konfliktus kialakulásában, mert az „áldozathibáztatás” lenne, ami nagyon súlyos gondolatb?n.

Ezzel el is érkeztünk a konfliktusok balliberális értelmezésének egyik fontos m?veletéhez, a hibáztatáshoz. A hibáztatás a tettes megnevezése, felel?sségének feltárása és kötelességeinek felsorolása. A világot tettesekre és áldozatokra osztó, a többséget és az er?seket hibáztató balliberális beszédmód hihetetlen karriert futott be, hatalmas sikereket mondhat a magáénak. Ebben nagy szerepe van egyszer?ségének és univerzalitásának. Semmi szükség a tények feltárására, majd rájuk alapozva árnyalt, elmélyült elemzésekre, amelyeknek amúgy sem lehetne más az eredményük, mint hogy a világ bonyolult, a felel?sség megoszlik, és nincsenek egyszer?, azonnali sikerrel kecsegtet? megoldások. Ehelyett a balliberálisok azonnali kielégüléshez jutnak, mert ?k az igazságosak, az együtt érz?k, az élcsapat, a többségt?l és az er?sekt?l pedig sokkal könnyebb engedményeket és juttatásokat kicsikarni a kisebbség és a gyengék számára, mint fordítva.

A liberálisok és a baloldal egymásra találásával a liberálisok nagyon sokat veszítettek. Az államot éjjeli?r szerepre korlátozni kívánó klasszikus liberalizmussal szemben kiegyeztek az államot az újraelosztás érdekében megszállni akaró baloldallal. Az egyéni felel?sséget hangsúlyozó, a szabadság, a jog és a felel?sség elválaszthatatlanságával tisztában lév? klasszikusokkal szemben elfogadták a baloldal atyáskodó, az „áldozatokat” és a „jogfosztottakat” minden felel?sség nélkülinek láttató, passzív szerepre kárhoztató, plebejusnak álcázott, de végtelenül elitista emberképét. Elsajátították továbbá a baloldal szerepfelfogásának egyik mozgatórugóját, a rossz lelkiismeretet és mindennek az elutasítását, amit társadalmi terméknek gondolnak, hiszen a létez? társadalmakban nagyon sok az igazságtalanság, ezért meghaladandók.

A rossz lelkiismeret amiatt van, mert a világ tele nyomorúsággal, ?k meg nem élnek annyira rosszul. Semmilyen közösséget nem szeretnek, amibe beleszületünk: a nemzetet, a családot, a vallást, hiszen társadalmi terméknek gondolják ?ket, amelyek a „hatalmi viszonyokat” és az „elnyomást” közvetítik. Ami pedig társadalmi termék, az szabadon változtatható vagy akár le is bontható. A társadalmak a liberálisok szerint is gyökerestül átalakítandók, mert „korlátozzák a szabadságot”.

A civilizáció fejl?dése során létrejött intézményeket olyan konstrukcióként fogják fel, amelyek dekonstruálhatóak. A dekonstrukcióra egyik példa a családé és a házasságé, amelyet a n?k elleni er?szak melegágyának, a gyermekek „er?szakos, elnyomó” szocializációja színterének, diszfunkcionálisnak állítottak be; majd hirtelen csavarral intézmény helyett jognak tételezték, amelyet nem szabad megtagadni a melegekt?l, hiszen a házasság a gyengédség, az egymás iránti bens?séges szeretet és felel?sség manifesztálása – de csak nekik. A heteróknak továbbra sem.

Néhány jellemz? eset, amikor a konfliktusokat a „tettes” és az „áldozat” szembeállításával akarják megmagyarázni és megoldani: kezdjük Magyarországgal, bár a súlyos nemzetközi témákhoz képest a magyar ügyek inkább csak szánalmasak. Az elnyomottak és jogfosztottak körének szüntelen feltárásában és b?vítésében a balliberálisok rátaláltak a n?kre. Két irányba indítottak kereszteshadjáratot: a családon belüli er?szak és az „üvegplafon” ellen. A családon belüli er?szak esetében a férfiak a tettesek, a n?k az áldozatok. A n?k elleni er?szak színhelye és forrása a házasság és a „patriarchális” család, ahol a gyerekek és a n?k az elnyomás áldozataivá válnak.

Amerikai felmérések szerint évente több mint 800 ezer *férfi* a családi er?szak áldozata. Egy 2001-es, 18.761 kapcsolatot átfogó felmérés szerint 24 százalékukban fordult el? er?szak, ennek fele kölcsönös volt. A kölcsönös er?szakban több férfi sérült meg, mint n?. Egy 2013-as, szintén amerikai kutatás szerint a heteroszexuális férfiak 29 és a n?k 36 %-a volt er?szak áldozata. Nagy-Britanniában 1,2 millió n? és 800 ezer férfi számolt be ellene elkövetett er?szakos cselekményr?l. A tanulmányok és az eredmények viták középpontjában állnak. Az a vád ellenük, hogy csak a feministák ügyét akarják aláásni a bántalmazott férfiak felkarolásával.

Mivel a férfiaknak er?snek kell lenniük, bagatellizálják a velük szembeni n?i er?szakot. Másrészt nagy a látencia, hiszen ha Amerikában egy férfi hívja ki a rend?röket az ellene irányuló er?szak miatt, 20 % esélye van arra, hogy ?t tartóztatják le. Magyar adatot nem sokat találtam: az Egységes Rend?rségi és Ügyészségi Statisztika (1997-2002)

szerint évente kb. 7500 családon belüli b?nesetet regisztráltak. A férfi elkövet?k 5,4%-a, a n?k 6,9%- követett el családja ellen b?ncselekményt. A súlyos testi sértés, az emberölés és a kiskorú veszélyeztetése jellemz?en férfiakkal szemben történt. Emberölés és kísérlete esetén öt áldozat közül három férfi. A fiúk kétszer gyakrabban válnak a kiskorú veszélyeztetése b?ncselekmény áldozatává, mint a lányok (67%-33%). A gyermeksértettek 2/3-a fiú. (Forrás: Takács Judit: A férfi, mint áldozat. Ppt, Nyugat-Magyarországi Egyetem, Benedek Elek Pedagógiai Kar.

Dr. Tamási Erzsébet, az Országos Kriminológiai Intézet munkatársa „A családon belüli er?szak férfi szerepl?i” cím? PhD értekezése téziseiben írja: „A családkutatók által megállapított eredmények szerint a családon belül zajló er?szakos konfliktusok fele kölcsönös er?szakot jelent, egy negyedében csak a férfiak alkalmaznak er?szakot a n?kkel szemben, a fennmaradó negyed a n?k férfi partnerükkel szembeni kizárólagos er?szakosságát takarja.” Továbbá: „A magyar kutatások pontban harminc évvel maradtak el a téma vizsgálatában. Az elemzések két irányzatot mintáznak.

Az amerikai, korai radikálfeminista szemléletre és a szociológiai, tanuláselméletre alapozott munkáknak már van kezdeménye. Az azonban már a kutatások e korai fázisában is kit?nik, hogy a közvélemény és a populáris politika számára az egy-okkal magyarázó, egyirányú, és leegyszer?sített feminista magyarázatok az inkább elfogadhatóak nálunk is. Mindehhez hozzájárul, hogy míg a nyugati országokban számos empirikus és elmélet munka állt rendelkezésre a családon belüli er?szak bemutatására, addig nálunk el?bb jelentkeznek a feminista el?feltevések, mint a jelenségr?l való tények, adatok, átfogó ismeretek.” A tézisek szerint évente átlag 24 férfi halálával jár az er?szak.

Ha az olvasót meglepik ezek az adatok, annak az az oka, hogy a magyar nyilvánosságban ezek teljesen ismeretlenek. A közkézen forgó, sokat idézett adat szerint (bár a forrás nincs megadva) a családon belüli er?szak 95 %-ban a n?k ellen irányul. A családon belüli er?szakkal foglalkozó, a közbeszédet tematizáló NaNE egyesület is tényként kezeli ezt az adatot. Az er?szak áldozata mindig a n?, felel?ssége nincs, minden más állítás „áldozathibáztatás”. Fordítva ez természetesen nem érvényes. Anokjoga.hu honlap szerint „A partnerük által megölt férfiak bírósági aktáiból az esetek 80 százalékában tudható, hogy a n? elkövet?vé válását hosszan tartó súlyos feleségbántalmazás el?zte meg a férfi részér?l.” Forrás, metodika nincs megjelölve, a megölt férfi nem tud védekezni.

Az a kérdés sem merül fel a nokjoga.hu részér?l, hogy a szerintük sem feleségbántalmazó 20% mégis miért halt meg? Ha az er?szak áldozata 95 %-ban a n?, a gyilkosságok áldozatainál miért más az arány, és hogyan keveredik közéjük 20 % szerintük is ártatlan férfi? A családon belüli er?szak balliberális értelmezése akkora siker, hogy konzervatív értelmiségiek is kritika nélkül átvették és terjesztik, egyenesen Ferenc pápáig, aki erre hivatkozva akár a válást is támogatja.

Az „üvegplafon” két f? összetev?je, hogy a n?k jövedelme hasonló munkakörben nem éri el a férfiakét, és nem válnak létszámarányuknak megfelel?en vezet?vé. A hibáztatottak köre: a kormány, a „patriarchális” társadalom, illetve az el?jogaikhoz ragaszkodó, a n?ket machinációikkal háttérbe szorító férfiak. Aportfolio.hu nemrég hatrészes sorozatban taglalta, Magyarországon mért keresnek 50 %-kal kevesebbet az emberek, mint Ausztriában (a vásárlóer?vel és az árszínvonallal korrigálva).

Az egymással is vitatkozó jeles közgazdászok, nagy elméleti apparátust felvonultatva, egy dologban egyetértenek: ez így van rendjén, a gazdaság törvényszer?ségei érvényesülnek, a reális teljesítményt fizetik meg. Nekünk meg marad a kérdés: ha egy egységes gazdasági régióban, az EU-ban ekkora eltérések lehetnek, az országon belül miért nem? Hogyan lehetséges, hogy egyszer a gazdasági törvényszer?ségek határozzák meg a béreket, míg másszor az el?ítéletek és a nemi (vagy gender-?!) sovinizmus?

Azok a férfiak, akik saját maguknak nem tudnak egyenl? munkáért egyenl? bért kiharcolni, hogyan tudnák ezt a n?knek elintézni? Ami a n?k vezet?nek válásának feltételeit illeti, itt csak kétségeimet fejezem ki, hogy a hibáztatás gyakorlata ráhibázott volna a valóságos okokra, és nem a gazdasági szerepl?k érdekeivel és objektív okokkal kapcsolatos tényez?k lennének a háttérben.

Utolsó magyarországi példaként a budapesti hajléktalanok esete: a hajléktalanoknak csak jogaik vannak, a hatóságoknak csak kötelességeik. Jog a forgalmas csomópontok, turisztikai látványosságok elfoglalása, az ott alvás, ott élés, és nem várható el, hogy adott esetben elfáradjanak a legközelebbi nyilvános WC-ig. A saját mocskukban való fetrengés emberi jog, ha beviszik ?ket a szállóra és megmosdatják ?ket, az a méltóságuk elleni durva támadás. Ha a hajléktalanok tartózkodhatnak ugyan a fent említett csomópontokon, de nem lakhatnak ott

folyamatosan (bárhol másutt viszont igen), azt a hajléktalanok „kitiltásának” hívja a haladó értelmiség. Ha magatartási szabályokat írnak el? a hajléktalanoknak, az „kriminalizálás” (az áldozathibáztatás egyik alesete), ugyanis a hajléktalanokkal szemben semmilyen követelmény nem támasztható.

Ha ez a nézet általános lenne, a gyaloglás kriminalizálásának kellene tekinteni, hogy csak a zebrán és csak zöld lámpánál szabad átkelni. Természetesen mindenki más (a tudatilag elmaradott többség) is b?nös, aki tétlenül nézi a „kriminalizálást” és a „kitiltást”, vagy netán egyetért vele. Ugyanennek a narratívának a b?vített kiadása, miszerint a kormány „szegényellenes”, „harcot hirdetett a szegények ellen” stb. stb. Már csak jelzésszer?en vetem fel, hogy hazánkban az orvosok tettesek a betegekkel szemben, de áldozatok az állammal szemben, a pedagógusok tettesek a gyerekekkel szemben, de áldozatok az iskolafenntartóval szemben, és hosszan lehetne sorolni a példákat.

A nemzetközi politikában is a balliberálisok szellemi irányt?je az áldozatok és a tettesek azonosítása: a zsidók – kisebbség lévén – általában áldozatok, kivéve Izraelben, mert ott többségben lév? tettesek. A fegyveres terroristák általában tettesek, er?sek lévén, kivéve Izraelben, mivel ott a hadsereg er?sebb náluk. Ez a narratíva olyan er?s, hogy felülírja a tényeket. 2000 októberében Clinton amerikai elnök közvetítésével Ehud Barak akkori miniszterelnök felajánlotta Arafat akkori palesztin vezet?nek Gáza és Ciszjordánia 95 %-át és Jeruzsálem felét azzal, hogy a maradék 5 %-ot izraeli területekb?l fogják cserére kijelölni. Arafat ezt elutasította, nem tett ellenajánlatot, hanem elindította a 2. intifádát.

2008-ban Ehud Omert izraeli miniszterelnök hasonló békeajánlatot tett Mahmud Abbász palesztin vezet?nek. Izrael addigra már egyoldalúan kivonult Gázából, Olmert tehát Ciszjordániát ajánlotta fel 6,3 % kivételével, azzal, hogy 5,8 %-ot ebb?l izraeli területtel fog kárpótolni, valamint Izraelt félbevágva összeköttetést biztosít Ciszjordánia és Gáza között.

Jeruzsálem arab negyedeib?l kivonultak volna, az óvárost pedig nemzetközi ellen?rzés alá helyezték volna. Izrael a palesztin menekültek visszatérési jogát is elismerte volna. Abbász az ajánlatot visszautasította. 2006-ban a palesztin választásokon 44,45 %-kal a terrorista Hamászt választották meg demokratikus úton. A Hamász nem volt hajlandó lemondani az er?szakról, betartani a korábbi szerz?déseket, illetve elismerni Izraelt. A Hamász 2007-ben Gázában a 41,43 %-ot elér? második helyezett Fatahot rövid polgárháborúban minden pozícióból kivetette, sok aktivistáját megölve.

A nemzetközi közvélemény dönt? része, ezen belül az Európai Unió ezen tények ellenére a palesztinokat felel?sség és kötelesség nélküli áldozatoknak tartja, míg Izraelt jogok nélküli megszállónak, amely megtagadja a palesztinoktól az államalapítás lehet?ségét.

A baloldal Izraelen belül is ezt képviseli: az izraeli Nemzeti Orvosi Szövetség (National Medical Association) éppen a mostani terrorhullám alatt változtatta meg azt a 2008-as döntését, hogy egy merénylet színhelyén – ha nem áll elegend? ember vagy orvosi eszköz rendelkezésre – el?ször a merénylet áldozatainak kell segítséget nyújtani, és csak utánuk az elkövet?knek. Az új szabály szerint kizárólag a sérülés súlyossága befolyásolhatja a sorrendet, tehát adott esetben a megl?tt terroristát el?bb veszik kezelésbe, mint a megkéselt rabbit.

A szövetség a döntését az „Orvosok az Emberi Jogokért” nev? izraeli civil szervezet követelésére hozta meg, amelyet többek közt az Európai Unió és az ENSZ menekültügyi f?biztossága is pénzel. Svédország, Németország, Svájc, Dánia és Hollandia közvetve, más szervezeteken keresztül támogatják. Itt a terrorista merénylet tényleges áldozata kerül hátrányba a tényleges tettessel szemben, mert történjen bármi, a palesztinok akkor is áldozatok. A naponta három-négy késeléses vagy gázolásos merényletet elkövet? palesztinok nevében Mahmud Abbász karácsonykor a világ közvéleményéhez fordult, védelmét kérve a gaz izraeliekkel szemben. Megtehette, mert ? nagyon is érti ezt a nyugati gondolkodásmódot.

Értik azok az állami vezet?k is, akik a párizsi klímacsúcson a fejlett országoktól pénzt követeltek a megállapodás betartásáért cserébe: hiszen a fejlett országok tettesek, a fejl?d?k áldozatok.”Meg akarjátok menteni a Földet? Csak akkor nem fekszünk keresztbe, ha adtok évi 100 milliárd dollárt” –a fejlett államok pedig lehorgasztott fejjel, b?ntudatosan fizetnek, noha India és Kína a legnagyobb szennyez?k.

A korábban az iráni, mostanában az iraki, líbiai és szíriai diktatúrák megbuktatásáról hozott nyugati döntések és az „arab tavasz” értékelése ugyanezen primitív valóságmagyarázat hatására történtek. Vannak az elnyomott és jogfosztott áldozatok, akik fellázadtak, tehát pusztán lázadásuk okán a mi – felvilágosult, jó szándékú, nyugati demokraták – szövetségeseink. Nyilvánvaló, hogy ha megdöntötték a diktátorokat, azonnal a világ legfejlettebb

társadalmi rendje, a liberális demokrácia építésébe fognak kezdeni, amihez majd a bölcsebb és tapasztaltabb nagyobb testvér jogán segítséget adunk.

Mélyebb elemzés vagy akár csak a helyiek megkérdezése kideríthette volna, hogy Irak féken tartotta a fundamentalista muzulmán Iránt. Irakban, Líbiában és Szíriában ugyan a finnyás nyugati ízlés szerint nem tisztelték eléggé az emberi szabadságjogokat, de a nem fundamentalista és a rendszeren változtatni nem akaró lakosság békében és biztonságban élt, dolgozott és üzletelt, és a diktátorok a környékükön is rendet tartottak.

A diktatúrák nyugati segítséggel történ? megdöntése nem a szabadság kiteljesedését és a jólétet hozta el, hanem százezrek halálát, folyamatos polgárháborúkat. A kommunizmus és a nácizmus után a liberális demokráciákra halálos veszélyt jelent? újabb totalitariánus ideológia, az iszlám fundamentalizmus tömegeket hódított meg és felfegyverkezett – Iránnak egyenesen az atomfegyver a célja. A Közel-Keleten az emberi jogokra hivatkozó beavatkozások az emberi jogok soha nem látott visszaszorulásával jártak, egészen az élethez való jog semmibe vételéig. Az onnan kiinduló, a liberális demokráciák megingatására tett terrorista kísérletek azokban is jogok korlátozásához vezettek.

Ezekt?l az eseményekt?l egyáltalán nem független a migrációs válság és az arra adott reakciók. A balliberálisok eleve kizárólag menekültekr?l hajlandóak beszélni, noha ténylegesen csak az menekült, akinek elismerték a menekültstátuszra a jogosultságát. Mivel Németországban, ahová a legtöbben mennek, az eljárás fél-egy évet vesz igénybe, a legtöbb bevándorló igényét el sem bírálták még. Ami tény: 2015 szeptemberében 164 ezer bevándorló jutott el Németországba. 22.983 menedékjogi döntést hoztak, ebb?l 39,6 %-nak adták meg a menekültstátuszt (forrás: a német belügyminisztérium honlapja).

Érezve ezeket az ellentmondásokat, a sajtó egy része átállt a „menedékkér?” kifejezés használatára, elfedve azt a tényt, hogy sok bevándorló egyszer?en magasabb életszínvonalat szeretne és semmilyen menedékjogi kritériumnak nem felel meg. Ez nem b?n, de nem jogosít fel arra az áldozati státuszra, amit a „menekült” és „menedékkér?” kifejezések sugallnak.

Sem a sajtó, sem a politikusok nem foglalkoznak azzal az alapvet? kérdéssel, hogy miért indultak meg éppen 2015-ben százezrek Európába. Milyen hírek terjedtek el a menekülttáborokban, ahol addig éltek? Mik az elképzeléseik és az elvárásaik az európai élettel és társadalmakkal szemben? Honnan szerzik az információikat, amelyek Európát kecsegtet?nek mutatják? Hogyan, mikor, milyen pénzb?l szervez?dtek az embercsempész-hálózatok, amelyek készen álltak ekkora tömegek mozgatására?

Udvariatlanság és politikailag nem korrekt feltenni ezeket a kérdéseket, hiszen menekültekr?l van szó, akik nem menekültek volna, ha nem lett volna okuk menekülni. Még nagyobb udvariatlanság szóba hozni, hogy terroristák kihasználhatják az emberáradatot saját embereik becsempészésére. Áldozatokról beszélünk, akikkel szemben bármiféle negatív asszociáció megengedhetetlen, kizárólag pozitív hangnemben említhet?ek. Aki ett?l eltér, az „gy?löletkelt?”, bár a kett?s mérce adhat ez alól felmentést. A CDU 2015-ös kongresszusának határozata szerint a menekülteknek – ha integrálódni akarnak – tiszteletben kell tartaniuk a német törvényeket, a német életmódot és kultúrát, és meg kell tanulniuk németül. A korábbi, hasonló tartalmú magyar plakátokat– noha azokon magyartanulásról nem volt szó – egész Európában egységesen „gy?löletkelt?nek” bélyegezték.

A menekülteknek felel?sségük semmiért nem lehet, kötelességeik nincsenek. A vízbe fulladt szíriai kisgyerek képe bejárta a világot, vezet? politikusok tolakodtak a mikrofonoknál, a skót miniszterelnök sírva is fakadt, de azt senki nem kérdezte, hogy miért nem volt ment?mellény a gyereken, és a szülei mégis mit tettek a szerencsétlenség elkerülése érdekében. Ha valaki amiatt aggódott, hogy terroristák is megbújhatnak a bevándorlók között, azt nevetségessé tették vagy széls?séges rasszistának állították be.

Cikkek özöne szólt arról, hogy a terrorista szervezeteknek sokkal kényelmesebb repül?n beküldeni az embereket, meg amúgy is az itteni, második vagy harmadik generációs állampolgárokra számítanak. Amikor kiderült, hogy igenis jöttek be terroristák a bevándorlók között, senki nem kért elnézést az olvasóktól. Azóta arról szól a kórus, hogy nem szabad egyenl?ségjelet tenni a menekültek és a terroristák közé, illetve a menekültek éppen a terroristák el?l menekülnek.

Ugyancsak bajt hoz a saját fejére az, aki fel akarja hívni a figyelmet arra, hogy az eddig bevándoroltak beilleszkedése nem a „kirekesztés” és a „diszkrimináció” miatt nem volt sikertörténet, ahogyan a balliberális kánon állítja. A nyugat-európai politikusok az önostorozásban látják a kérdés megoldását. Kudarcot vallott ezeknek a tömegeknek az integrációja, ebb?l csak egyetlen következtetés vonható le: még nagyobb er?feszítéseket kell

tenni integrációjuk érdekében. Európa tehet arról, hogy a bevándorlók nem tanultak eleget, nincs szakmájuk, ami eltarthatná ?ket, és az iszlám radikális ága felé fordultak. Nyelvoktatást, lakást és kiképzést kell biztosítani! – írják a tanulmányok. Egészen odáig, hogy Stockholm városa az ISIS Svédországba visszatér? harcosait egészségügyi, állásközvetítési, pszichológiai és lakásjuttatási támogatással várja.

Ez a társadalmi er?feszítés azonban nem mindenkinek jár: Görögországban és Spanyolországban 50 %, Olaszországban és Portugáliában 38 % fölötti a 25 év alattiak munkanélkülisége, az egész unióban 23,5 %. Értük egy neves értelmiségi sem aggódik annyira, hogy jól hangzó narratívát találjon ki részükre, amivel felülteti ?ket az áldozatiság vonatára. Ezek a fiatalok nem kapnak esélyt – ki tudja, hány utódjukkal együtt –, hiszen rossz helyre születtek: Európába. Ahogyan azok a romániai és magyar cigányok is, akiket a francia és a kanadai hatóságok rövid úton hazazsuppoltak.

Nekik nem jár szolidaritás, Willkommenskultur, nem eléggé „mások”. A fentiek miatt a migrációs válság megvitatása lehetetlen, hiszen a kockázatokról, aggodalmakról, az eddigi negatív tapasztalatokról nem lehet beszélni. Aki nem kerül egyes szavakat, kifejezéseket, azt egyszer?en kizárják a diskurzusból. Ezt a sajtónak az ismert kölni szilveszteri er?szakhullám alatt is tanúsított öncenzúrája is segíti, illetve a Google, a Facebook és a Twitter megállapodása a német kormánnyal, hogy a migránsokat bíráló, bejelentett bejegyzéseket 24 órán belül törlik. A miel?bbi bejelentést liberális „civilek” vállalták, amit a Facebook több mint egymillió euróval honorál.

A Facebookkal kapcsolatban még egy érdekesség: Egy izraeli médiafigyel? szervezet két teljesen azonos tartalmú, a palesztinok, illetve az izraeliek ellen er?szakra lázító profilt nyitott a Facebookon. Bejelentés után csak a palesztinellenest törölték, a másikat rendben lév?nek találták. Írásomban azt próbáltam bizonyítani, hogy az emberi konfliktusok tettesekre és áldozatokra való redukálása tévedésekhez és igazságtalanságokhoz vezet, viszont – a baloldali szándékokkal egyez?en – a társadalom rendje és intézményei aláásásának eszköze. Az „áldozatnak” kijelölt személyeket megfosztja autonómiájuktól, felel?sségükt?l és így méltóságuktól, a „tetteseket” pedig jogaiktól. Természetesen nem egyedül a balliberálisok kiváltsága ez a narratíva, amint arra már többször (pl. Izrael esetében) utaltam.

A magyar jobboldalon a magyar áldozatiság és a környez? országok vagy a nagyhatalmak tettessége például igen elterjedt nézet. A „tettes-áldozat” szembeállítás univerzális használata, világmagyarázatként történ? elfogadása viszont csak a balliberálisokra jellemz?.

www.magyaridok.hu - Sebes Gábor

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló